

Sygn. akt VIII C 43/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 23 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 listopada 2020 roku w Ł.

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda T. B. kwotę 3.739,35 zł (trzy tysiące siedemset trzydzieści dziewięć złotych trzydzieści pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.104 zł (jeden tysiąc sto cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. poleca zwrócić ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi na rzecz powoda T. B. kwotę 313 zł (trzysta trzynaście złotych) tytułem nadpłaconej części opłaty od pozwu.

Sygn. akt VIII C 43/20

UZASADNIENIE

W dniu 16 stycznia 2020 roku powód T. B., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko (...) S.A. w S. powództwo o zasądzenie kwoty 3.739,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 grudnia 2019 do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 6 sierpnia 2018 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...) o nr rej. (...), którego użytkownikiem był K. J.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Z uwagi na fakt, iż pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy, został przetransportowany na parking powoda, gdzie oczekiwał na oględziny. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu, który poinformował go o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego. Ponieważ czas oczekiwania na auto był zbyt długi, poszkodowany zdecydował się wynająć pojazd u powoda. Samochód został wynajęty jeszcze tego samego dnia za kwotę 150 zł brutto (121,95 zł netto), która to stawka odpowiadała klasie pojazdu uszkodzonego (klasa B), przy czym poszkodowany otrzymał pojazd klasy C. Jednocześnie poszkodowany przełał na powoda wierzycelność z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego. Po zawarciu umowy poinformował pozwanego o rozpoczętym najmie, prosząc o wskazanie podmiotu, który mógłby wynająć pojazd poszkodowanemu na zlecenie pozwanego, a także o przesłanie warunków najmu. Ponadto podniósł, że wypożyczalnie oznaczone w wiadomości wysłanej poszkodowanemu oferują najem po stawkach wyższych, niż przez niego stosowane. Pozwany odpowiedział powodowi dopiero w dniu 22 sierpnia 2018 roku przesyłając jednak ogólną informację o akceptowanych stawkach najmu. Tego samego dnia ubezpieczyciel przesłał kosztorys naprawy. W odpowiedzi powód ponownie zwrócił się o wskazanie wypożyczalni na terenie Ł., która mogłaby wynająć pojazd za stawki oznaczone przez pozwanego. W piśmie z dnia 23 sierpnia 2018 roku pozwany przesłał powodowi numery telefonów do sieci współpracujących oraz wskazał,

iż czas najmu wynika z kosztorysu. Powód skierował do pozwanego także prośbę o wskazanie serwisu, który podjąłby się naprawy uszkodzonego pojazdu (szkoda została zakwalifikowana, jako częściowa). Pomimo jej ponowienia powód nie otrzymał odpowiedzi, dlatego też sam znalazł odpowiedni serwis, do którego przetransportował pojazd. W dniu 27 sierpnia zostały zamówione części zamienne, a ich dostawa nastąpiła dwa dni później. Po ich otrzymaniu rozpoczęto naprawę pojazdu, którą zakończono 5 września. Tego dnia poszkodowany zdał auto zastępcze. Z tytułu najmu pojazdu powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 4.549,45 zł brutto za 30 dni najmu. Do faktury została doliczona kwota 50 zł za obsługę poza godzinami pracy. Jednocześnie, w związku z przechowywaniem uszkodzonego pojazdu przez okres 21 dni, powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 516 zł. Ponadto powód wystawił faktury nr (...) na kwoty 456,45 zł i 519,31 zł z tytułu holowania pojazdu. Pismem z dnia 5 listopada 2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikających z w/w dokumentów księgowych. Decyzją z dnia 6 listopada 2019 roku ubezpieczyciel uznał w całości roszczenie z tytułu holowania, z tytułu parkowania uwzględnił kwotę 295,20 zł, natomiast z tytułu najmu kwotę 1.032 zł. W tym ostatnim zakresie pozwany uznał za zasadny czas najmu w wymiarze 12 dni oraz stawkę na poziomie 86 zł brutto. W ocenie powoda pozwany niezasadnie skrócił okres najmu, bezpodstawnie obniżył również dobową stawkę za najem. Na dochodzoną kwotę składają się: odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego – 3.517,95 zł i za parkowanie – 221,40 zł.

(pozew k. 4-10)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany, nie kwestionując zdarzenia rodzącego jego odpowiedzialność, wyjaśnił, że stosowana przez powoda stawka ma zawyżony charakter i nie odpowiada cennikom innych wypożyczalni. Wskazał, że wyrażał chęć bezgotówkowego, niezwłocznego zorganizowania pojazdu zastępczego dla poszkodowanego, za stawkę 86 zł. Wprawdzie poszkodowany nie ma konieczności korzystania z oferty ubezpieczyciela, to jednak decyzja w tym zakresie nie może powodować wzrostu zobowiązania ubezpieczyciela ponad niezbędny, uzasadniony zakres również w odniesieniu do wysokości kosztu najmu. Jeśli zaś klient miał obiektywny powód do tego, aby rozpocząć najem bez konsultacji z ubezpieczycielem, to w każdym czasie istniała możliwość wymiany już wynajmowanego auta na auto z oferty współpracujących z pozwanym wypożyczalni. Pozwany podniósł ponadto, że w związku z najmem nie są naliczane żadne dodatkowe opłaty, poszkodowany nie uiszcza również kaucji, zniesiony jest udział własny, brak jest limitu kilometrów. W dalszej kolejności wyjaśnił, iż uzasadniony okres najmu obejmował: 3 dni od zgłoszenia szkody do dnia oględzin, 6 dni technologicznej naprawy, 2 dni wolne od pracy, 1 dzień organizacyjny. Jednocześnie pozwany zakwestionował koszt parkowania samochodu akcentując, iż brak było podstaw aby naliczać opłaty w sytuacji, gdy pojazd przebywał w warsztacie naprawczym.

(odpowiedź na pozew k. 51-57)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. W piśmie procesowym z dnia 23 czerwca 2020 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył, że nie kwestionuje okoliczności, iż stawki powoda mają rynkowy charakter.

(pismo procesowe k. 67-70, k. 84, protokół rozprawy k. 78-80)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 sierpnia 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...) o nr rej. (...) będący własnością K. J.. Po zdarzeniu powód odholował uszkodzony pojazd na swój parking.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(dowód z przesłuchania powoda 00:23:28-00:33:34 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 25 czerwca 2020 roku, zeznania świadka K. J. 00:02:56-00:20:57 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 25 czerwca 2020 roku, oświadczenie sprawy kolizji k. 45, opis okoliczności i skutków zdarzenia k. 46, okoliczności bezsporne)

K. J. zgłosił szkodę pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne.

(zeznania świadka K. J. 00:02:56-00:20:57 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 25 czerwca 2020 roku, okoliczności bezsporne)

W dniu 6 sierpnia 2018 roku K. J. podpisał z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki R. (...). Cena bazowa najmu wyniosła 90 zł brutto, natomiast cena końcowa 150 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej. Ponadto umowa przewidywała dodatkową jednorazową opłatę za obsługę poza godzinami pracy (16-22) w wysokości 50 zł.

Tego samego dnia powód zawarł z K. J. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego w stosunku do wszystkich podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki F. (...), powstałą w dniu 6 sierpnia 2018 roku. Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

(umowa cesji wierzytelności k. 14, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 15, cennik k. 16, oświadczenie k. 17)

Przed podpisaniem umowy powód zapytał poszkodowanego, czy kontaktował się z ubezpieczycielem w sprawie najmu. W odpowiedzi K. J. wskazał, że nie został poinformowany o stawkach najmu, ani współpracujących z pozwanym firmach. Jeszcze tego samego dnia powód poinformował pozwanego, że K. J. rozpoczął u niego wynajem pojazdu zastępczego, w związku z czym poprosił o przesłanie informacji, gdzie poszkodowany może wynająć pojazd i wszelkie informacje na temat najmu, w tym na temat czasu najmu i kosztu. W odpowiedzi pozwany przesłał nazwy współpracujących z nim wypożyczalni oraz akceptowalne stawki najmu. Po otrzymaniu powyższej informacji powód poprosił pozwanego o wskazanie na terenie Ł. lub okolic wypożyczalni, w której poszkodowany może wynająć pojazd zastępczy po wskazanych stawkach, informując, że wypożyczalnie oznaczone przez pozwanego w wiadomości e-mail wynajmują pojazdy za wyższe kwoty, niż sugerowane przez pozwanego. Powód nie otrzymał odpowiedzi na przesłaną wiadomość, dlatego też w dniu 22 sierpnia 2018 roku ponowił prośbę, ponadto wniósł o przesłanie kosztorysu naprawy wskazując, że jest on niezbędny do wyliczenia czasu najmu. W wiadomości e-mail z tego samego dnia ubezpieczyciel podał nr kontaktowy na swoją infolinię oraz adres e-mail do kontaktu w sprawie najmu, a także stawki brutto za dobę wynajmu dla poszczególnych klas pojazdu. Dla klasy B stawka została oznaczona na kwotę 86 zł. Jednocześnie przesłał kosztorys naprawy.

Następnego dnia powód zwrócił się do ubezpieczyciela z zapytaniem, czy przyjął odpowiedzialność za szkodę, a także z prośbą o wskazanie, gdzie poszkodowany może naprawić pojazd za kwotę podaną w kosztorysie.

(dowód z przesłuchania powoda 00:23:28-00:33:34 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 25 czerwca 2020 roku, zeznania świadka K. J. 00:02:56-00:20:57 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 25 czerwca 2020 roku, wydruk wiadomości e-mail k. 18-21)

W zestawieniu dotyczącym okresu najmu pojazdu zastępczego powód wskazał następujące zdarzenia/czynności: powstanie szkody – 6 sierpnia, oczekiwanie na oględziny – 7-8 sierpnia, oględziny – 9 sierpnia, oczekiwanie na wynik oględzin 10-21 sierpnia, przesłanie kosztorysu naprawy – 22 sierpnia, prośba o wskazanie serwisu naprawczego – 23 sierpnia, oczekiwanie na wskazanie serwisu – 24 sierpnia, zamówienie części – 27 sierpnia, oczekiwanie na części – 28 sierpnia, dostarczenie części – 29 sierpnia, rozebranie pojazdu do naprawy – 30 sierpnia, naprawa blacharska – 31 sierpnia, prace lakiernicze – 3 września, zbrojenie pojazdu – 4 września, zakończenie naprawy – 5 września. W harmonogramie uwzględniono ponadto dni wolne od pracy (11-12, 15, 18-19, 25-26 sierpnia, 1-2 września).

(zestawienie k. 26)

W dniu 5 listopada 2018 roku powód wystawił na K. J. fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.549,95 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 30 dni. Kwota ta obejmowała opłatę za obsługę poza godzinami pracy (50

zł). Termin płatności został ustalony na dzień 19 listopada 2019 roku. Na poszkodowanego została również wystawiona faktura nr (...) na kwotę 516,60 zł brutto tytułem parkowania pojazdu za okres 21 dni.

Pismem z tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikających z przedmiotowych faktur.

(faktura k. 23, k. 24, wezwanie do zapłaty k. 25, okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 6 listopada 2019 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu świadczenia w wysokości 1.032 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwoty 295,20 zł za parkowanie pojazdu. W treści decyzji wyjaśnił, że zweryfikował okres najmu do 12 dni, a także stawkę dobową do kwoty 86 zł brutto.

(decyzja k. 27-29, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania powoda oraz zeznania świadka.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice

odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 6 sierpnia 2018 roku, w wyniku którego należący do K. J. samochód marki F. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowił uzasadniony okres korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego oraz stawka dobową za najem. W ocenie pozwanego uzasadniony okres najmu wynosił 12 dni, przy czym, jak wynika z treści decyzji z dnia 6 listopada 2019 roku, czas ten obejmował: oczekiwanie na oględziny (3 dni), okres technologicznej naprawy (6 dni), 2 dni wolne od pracy oraz dzień organizacyjny. Ponadto pozwany ustalił stawkę za najem na kwotę 86 zł brutto.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że bezpośrednio po szkodzie poszkodowany skontaktował się z pozwanym celem ustalenia warunków najmu pojazdu zastępczego, nie otrzymał jednak żadnych konkretnych informacji. Jak wynika z zeznań K. J., pozwany nie wskazał w szczególności wypożyczalni, z którą mógłby się on skontaktować, ani stawek dobowych najmu. Depozycje świadka nie zostały w żaden sposób podważone przez stronę pozwaną, dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu. Nie może przy tym ująć uwadze, że powód po zawarciu umowy najmu pojazdu zastępczego zwrócił się do pozwanego o podanie informacji, czy poszkodowany może wynająć pojazd od ubezpieczyciela, a jeśli tak, to gdzie i na jakich warunkach. Pozwany miał zatem pełną świadomość, że K. J. zdecydował się wynająć samochód zastępczy u podmiotu trzeciego. Pomimo tej wiedzy pozwany nie przedsięwziął żadnych działań, aby zweryfikować

stawki powoda, czy też przedstawić poszkodowanemu za jego pośrednictwem konkretnej oferty najmu pojazdu. Wprawdzie pozwany przesłał powodowi nazwy firm, z którym współpracuje i stawkę najmu, jednak jak ustalił powód, podmioty te stosowały zupełnie inne stawki, niż oznaczone przez ubezpieczyciela. Dlatego też powód w dniu 7 sierpnia 2018 roku (dzień po szkodzie) zwrócił się do pozwanego o wskazanie na terenie Ł. lub okolic wypożyczalni, w której poszkodowany może wynająć pojazd zastępczy po wskazanych stawkach. Wiadomość ta została zignorowana przez pozwanego, który odpowiedział dopiero po wysłaniu kolejnej wiadomości z dnia 22 sierpnia 2018 roku. W ocenie Sądu inercją pozwanego, będącego profesjonalistą, należy postrzegać w kategoriach milczącej akceptacji warunków umowy najmu zawartej pomiędzy powodem a poszkodowanym. Nie istniały bowiem żadne obiektywne przeszkody, aby pozwany zwrócił się do powoda o przesłanie przedmiotowej umowy, a następnie, aby dokonał weryfikacji jej postanowień. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanemu zarzutu, że nie współpracował z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Powtórzyć należy, że przed zawarciem umowy z powodem K. J. skontaktował się z pozwanym, celem ustalenia warunków najmu pojazdu zastępczego, nie otrzymał jednak żadnych konkretnych informacji. Następnie kontakt z pozwanym podjął powód, który także nie doczekał się żadnej konkretnej odpowiedzi, która pozwoliłaby zweryfikować stawkę najmu za którą poszkodowany wynająć pojazd. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest już najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie K. J. został pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak w zakresie stawki głównej, jak i opłat dodatkowych za zniesienie udziału własnego w szkodzie. Pozwany poprzestając na częściowej informacji odnośnie proponowanego najmu, a także ignorując wiadomości przesłane przez powoda, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości zweryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Pozwany nie udowodnił także, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru, wręcz przeciwnie przyznał, że charakter taki posiadają. Oczywiście jest przy tym, że wymienione przez pozwanego stawki w wiadomości e-mail z dnia 22 sierpnia 2018 roku nie stanowią wyznacznika stawek rynkowych. Reasumując tę część rozważań Sąd uznał, że powód był uprawniony do przyjęcia stawki dobowej na poziomie 150 zł brutto.

W ocenie Sądu powód był także uprawniony do naliczenia opłaty za najem za okres 30 dni. Aż do dnia 22 sierpnia 2018 roku poszkodowany oczekiwał na kosztorys naprawy, a więc dokument, który pozwalał na rozeznanie się w zakresie opłacalności naprawy. Następnie pozwany został wezwany przez powoda do wskazania warsztatu naprawczego, w którym poszkodowany mógłby naprawić pojazd za kwotę oznaczoną w kosztorysie, którą to wiadomość pozwany zignorował. Oczywiście samo przesłanie kosztorysu nie jest jednoznaczne z wypłatą świadczenia. Dziwi zatem, dlaczego zdaniem pozwanego czas najmu winien wynosić 12 dni, a więc trwać do dnia 18 sierpnia 2018 roku, skoro w tej dacie poszkodowany nie dysponował nawet kosztorysem naprawy. Oczywiście jest przy tym, że poszkodowany w szkodzie likwidowanej z OC sprawy nie jest zobowiązany do rozpoczęcia naprawy zanim otrzyma kosztorys. Nie sposób bowiem uznać, aby poszkodowany był w stanie racjonalnie zorganizować naprawę pojazdu bez dysponowania wiedzą w zakresie tego, jaki zakres uszkodzeń został uznany przez ubezpieczyciela, jakie elementy zakwalifikowano do wymiany, a jakie do naprawy, jaka jest akceptowalna stawka za rbg itp. W ocenie Sądu brak jest także podstaw do przyjęcia, iż poszkodowany winien angażować własne środki celem naprawy czy też nabycia nowego pojazdu. Jak wyjaśnił przy tym Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2020/3/28), zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje co do zasady poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony, za czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Stanowisko to zostało podtrzymane także w późniejszych uchwałach. W ocenie Sądu skoro pozwany przesłał kosztorys dopiero w dniu 22 sierpnia 2018 roku (okoliczność niesporna), to dopiero z tym dniem poszkodowany mógł podjąć działania zmierzające do naprawy pojazdu. Czas technologicznej naprawy pozwany przyjmuje na 6 dni, co daje nam datę 30 sierpnia (z uwzględnieniem weekendu 25-26 sierpnia). Do tego należy dodać przyjęty przez pozwanego 1 dzień

organizacyjny (31 sierpnia – piątek), ale również, czego pozwany nie uwzględnił, okres oczekiwania na części. Jeśli uwzględnić w tym zakresie ustalenia powoda (3 dni), to okres najmu trwałby do 5 września 2018 roku (1 i 2 września to weekend), a więc tyle, ile w omawianym przypadku. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że pozwany nie wykazał, że poszkodowany byłby w stanie naprawić pojazd w podanym przez niego terminie, a jednocześnie nie podważył skutecznie wyliczenia przedłożonego przez powoda (k. 26).

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzycelności, mógł się skutecznie domagać uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie dochodzonej pozwem.

W ocenie Sądu zasadne było również roszczenie dotyczące zwrotu kosztów parkowania pojazdu, przy czym wbrew twierdzeniom pozwanego, powód nie żądał tych kosztów za czas naprawy pojazdu, faktura obejmowała bowiem okres 21 dni, tj. do dnia 26 sierpnia 2018 roku, który nie został ujęty w procedurze naprawy (ta zgodnie z zestawieniem z k. 26 rozpoczęła się dopiero w dniu 27 sierpnia).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.739,35 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.104 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 187 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Ponadto Sąd nakazał zwrócić na rzecz powoda ze Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 313 zł tytułem nadpłaconej części opłaty sądowej od pozwu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.